

Arrest

nr. 233 991 van 12 maart 2020
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2018 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om internationale bescherming.

1.2. Op 12 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr.. 225 104 van 22 augustus 2019 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 18 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/04/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/08/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskening van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zouden zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij wijst vooreerst op zijn vlucht uit Irak met zijn gezin. Op 20 november 2013 deed zich een incident voor in de winkel van de heer B.G.H. A.-S. (...). Drie onbekende mannen kwamen de winkel binnen en eisten vijftig simkaarten te verkrijgen zonder enig identiteitsdocument voor te leggen. De heer B.G.H. A.-S. (...) weigerde in te gaan op deze eis en werd hierop door deze drie personen bedreigd met de dood. De heer B.G.H. A.-S. (...) verzocht hierop hulp aan de man van zijn tante, de

heer A. A.-H. (...), gezien zijn hoge positie binnen de Hoge Islamitische Raad in Irak. Hulp kwam er niet, wel integendeel. Ook hij bedreigde de heer B.G.H. A.-S. (...). Hij was niet akkoord met zijn huwelijk, aangezien hij een sjiet is en mevrouw M.F.A.M. een soennitische. Op 25 november 2013 werd de heer B.G.H. A.-S. (...) nogmaals telefonisch bedreigd.

De verzoekende partij verliet Irak op 6 januari 2014 en keerde niet meer terug. Dit betekent dat zij hun land van herkomst meer dan vijf jaar geleden dienden te verlaten. Door hun vlucht kunnen zij zich niet meer baseren op een sociaal (of familiaal) netwerk om hun op te vangen in Irak.

Zij verzochten op 30 november 2015 internationale bescherming in België. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd echter besloten om de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 22 september 2016. De verzoekende partij keerde niet terug naar Irak, maar dienden op 20 oktober 2016 een volgend (tweede) verzoek in tot internationale bescherming in België. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd echter op 4 oktober 2017 besloten om de aanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 12 februari 2018.

De verzoekende partij ging hierop naar Nederland, op aanranden van hun assistent. Zij dienden hier een verzoek in tot internationale bescherming, maar zij werden op 2 augustus 2018 teruggestuurd naar België. Door de verzoekende partij hierop een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Andermaal werd hun aanvraag evenwel geweigerd.

De ouders van de minderjarige kinderen – evenals hun oudste zoon - spreken, door hun langdurig verblijf in België (en Nederland), goed Nederlands. Hun oudste zoon gaat in Kapellen naar school in het Nederlandstalig onderwijs hetgeen hij met succes doorloopt (stuk 3). Verzoekers hebben alhier hun sociaal netwerk en zijn alhier geïntegreerd. Hun jongste zoon werd bovendien geboren op 8 juni 2017 te Groningen (Nederland),

De verzoekende partij heeft een bijzondere vrees dat, omwille van hun vlucht uit Irak en hun langdurige afwezigheid uit hun land van herkomst (meer dan vijf jaar), zij niet in de mogelijkheid zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Hierdoor wordt de scholing van beide kinderen, in het bijzonder dit van hun oudste zoon (stuk 3), evenmin gegarandeerd. De belangen van de minderjarigen dienen nochtans steeds de primeren (het hoger belang van het kind).

Op geen enkele manier blijkt evenwel - gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig paspoort met een visum - dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met deze elementen werd rekening gehouden.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van verzoekers heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekers de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De gemachtigde schendt hiermee tevens artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met hun specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM evenals de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar de verzoekende partij evenwel laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf motieven dienden te worden opgenomen aangaande het hoger belang van haar kinderen, haar gezins- en familieleven en aangaande haar gezondheidstoestand, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst op zich immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat haar gezin niet naar hun herkomstland terug kunnen daar zij er vijf jaar niet meer aanwezig waren en zich niet meer kunnen baseren op een sociaal en familiaal netwerk om hen op te vangen in Irak, dat zij goed Nederlands spreken en zij alhier hun sociaal netwerk hebben en geïntegreerd zijn, wijst zij op het privéleven van haar gezin. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat met deze elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing, wijst de Raad er aldus op dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

De verzoekende partij maakt geen gewag van gezondheidsproblemen, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met bepaalde elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

De verzoekende partij maakt wel gewag van een gezinsleven en het hoger belang van de kinderen. Zoals blijkt uit wat volgt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met voormelde elementen.

De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.4.1. Betreffende het gezinsleven

In het administratief dossier bevindt zich een nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 18 september 2019 waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleven heeft overwogen *“betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Zij zijn allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene dat zijn ouders en 2 zussen in Nederland, een oom en tante in Zweden en een andere tante in Denemarken verblijven, doch zij behoren niet tot de gezinskern.”*

De Raad stelt vast dat aldus uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar zowel de verzoekende partij, als haar echtgenote als hun minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont niet aan dat niet ten aanzien van alle leden van het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de gezinskern behouden blijft. De verwerende partij heeft er aldus op gewezen dat de familiale banden niet verbroken worden daar een terugkeerverplichting geldt ten aanzien van alle gezinsleden.

3.4.2. Betreffende het privéleven

Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar en haar gezin opgebouwde sociale relaties tijdens hun verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij, haar echtgenote en hun oudste zoon goed Nederlands spreken door hun langdurig verblijf in België en Nederland en dat zij alhier hun sociaal netwerk hebben en alhier geïntegreerd zijn. Met een dergelijke niet onderbouwde stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Op grond van het enkele feit dat de kinderen lessen volgen in het Nederlands, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, kan geenszins vastgesteld worden dat de kinderen, laat staan de ouders, goed Nederlands spreken. Bovendien kan bezwaarlijk het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België worden aangenomen omwille van het loutere feit dat de verzoekende partij Nederlands spreekt. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn enerzijds van een verbreking van de familiale banden en anderzijds van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het goed Nederlands spreken, het langdurig verblijf in België en Nederland, hun sociaal netwerk en hun integratie, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor het privéleven van haar en haar gezin alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij en haar gezin hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat haar gezin omwille van hun vlucht uit Irak en hun langdurige afwezigheid uit het herkomstland – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat aan hun vluchtrelaas geen geloof werd gehecht – niet meer in de mogelijkheid zou zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het gezin niet meer in de mogelijkheid zal zijn in hun basisbehoeften te voorzien bij terugkeer, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.4.3. Betreffende het hoger belang van het kind

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de reeds genoemde nota van 18 september 2019, blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen in ogenschouw heeft genomen.

Uit de nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 18 september 2019 blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleven heeft overwogen *“betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Zij zijn allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene dat zijn ouders en 2 zussen in Nederland, een oom en tante in Zweden en een andere tante in Denemarken verblijven, doch zij behoren niet tot de gezinskern.”* en eveneens oog heeft gehad voor het hoger belang van het kind en hieromtrent oordeelde *“betrokkene verblijft in België met 2 minderjarige kinderen. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven”*.

Betreffende de kinderen en hun belangen, stelt de verzoekende partij dat haar oudste zoon Nederlands spreekt door langdurig verblijf in België en Nederland, dat hij naar school gaat in het Nederlandstalig onderwijs hetgeen hij met succes doorloopt, dat haar jongste zoon geboren is in Nederland en dat zij vrezen dat zij omwille van de vlucht en langdurige afwezigheid uit het herkomstland niet meer in de mogelijkheid is om in de basisbehoeften te voorzien, waardoor de scholing van beide kinderen evenmin gegarandeerd is. Zij betoogt dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat ten aanzien van alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat er geen verbreking is van de familiale banden. De verzoekende partij betwist niet dat het in het belang van haar kinderen is dat zij samen met hun ouders blijven en gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de gemachtigde oordeelde dat alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de gezinskern behouden blijft alsook dat het in het belang is van de kinderen om bij de ouders te blijven, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de eenheid van het gezin en dus het hoger belang van de minderjarige kinderen voor ogen heeft gehad bij het treffen van de thans bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij meent dat niet blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de scholing van de kinderen en het feit dat het jongste kind in Nederland geboren is, dat de belangen van de kinderen nochtans dienen te primeren, gaat zij voorbij aan de duidelijke bekommernis van de gemachtigde dat de eenheid van het gezin wordt gevrijwaard bij een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekende partij voert immers enkel aan dat haar oudste zoon schoolloopt in het Nederlandstalige onderwijs en Nederlands spreekt, dat haar jongste zoon geboren is in Nederland alsook, en dit zonder enig bewijs, dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om in de

basisbehoeften te voorzien en hierdoor ook de scholing van de kinderen niet gegarandeerd is. Door het enkel wijzen op de vijfjarige afwezigheid uit Irak en de vlucht uit Irak, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij bij een terugkeer niet in de mogelijkheid zal zijn in de basisbehoeften te voorzien. Zij toont evenmin aan dat scholing voor de kinderen niet gegarandeerd zal zijn, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen niet heeft in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Betreffende het Nederlands spreken, verduidelijkt de verzoekende partij ook niet op welke wijze dit feit zou aantonen dat een terugkeer naar het herkomstland zou ingaan tegen het hoger belang van haar oudste zoon. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat niet blijkt, en de verzoekende partij ook geenszins verklaart in haar verzoekschrift, dat haar oudste zoon de taal van het land van herkomst niet machtig is. Betreffende de scholing in België wijst de Raad erop dat het hoger belang van de kinderen niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van de kinderen. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen schaadt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij gebiedt de verzoekende partij en haar echtgenote enkel om, samen met hun minderjarige kinderen, het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Irak verder te zetten. Bovendien toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat er in Irak geen geschikt onderwijsaanbod voor de kinderen voorhanden is of dat scholing niet gegarandeerd zou zijn.

Met het loutere betoog dat het jongste kind in Nederland werd geboren en dat de oudste zoon schoolloopt in het Nederlandstalig onderwijs en goed Nederlands spreekt, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij omwille van de vlucht uit Irak en de langdurige afwezigheid uit het herkomstland – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat aan haar vluchtrelaas geen geloof werd gehecht – niet meer in de mogelijkheid zou zijn om in de basisbehoeften te voorzien waardoor ook de scholing niet gegarandeerd zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet meer in de mogelijkheid zal zijn in de basisbehoeften te voorzien alsook niet dat scholing niet gegarandeerd zou zijn bij terugkeer, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen over het hoofd heeft gezien.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat het welzijn van de kinderen en aldus het hoger belang van de kinderen werd miskend door te oordelen dat het in het belang is van de kinderen om bij hun ouders te blijven.

3.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.6. In zoverre de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert daar zij niet de gelegenheid kreeg om bepaalde elementen toe te lichten die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar vlucht uit Irak en de redenen hiertoe, stelt de Raad vast dat de verwerende partij op de hoogte was van deze verklaringen van de verzoekende partij, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij door het gehoord worden elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gehad haar asielmotieven uiteen te zetten alsook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielmotieven heeft beoordeeld, doch niet aanvaard.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij vijf jaar geleden haar land diende te verlaten en zij door de vlucht zich niet meer kan baseren op een sociaal of familiaal netwerk om haar op te vangen in Irak, beperkt zij zich tot loutere beweringen waarbij tevens dient vastgesteld te worden dat aan de redenen voor de vlucht uit Irak geen geloof werd gehecht, zodat zij niet aannemelijk maakt dat, indien zij gehoord was geweest, zij nog concrete en relevante elementen had kunnen aanbrengen bij de verwerende partij die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij ook op de hoogte was van de vragen tot internationale bescherming van de verzoekende partij in België en in Nederland en de in dit kader genomen beslissingen en arresten, zodat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij door het gehoord worden elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze voormelde elementen van invloed kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Gelet op het gestelde in de punten 3.3. en 3.4. maakt de verzoekende partij door te stellen dat zij, haar echtgenote en haar oudste zoon goed Nederlands spreken, haar oudste zoon Nederlandstalig onderwijs volgt, het gezin hier zijn sociaal netwerk heeft en alhier geïntegreerd is, de jongste zoon werd geboren in Nederland en zij vreest dat zij omwille van de vlucht en langdurige afwezigheid niet in de mogelijkheid is in haar herkomstland om in de basisbehoeften te voorzien waardoor ook de scholing niet gegarandeerd is, evenmin aannemelijk dat zij, indien gehoord, elementen had kunnen bijbrengen die de verwerende partij niet gekend waren en die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het kunnen meedelen van bepaalde informatie had kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld of met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER